

CAPÍTOL 5: L'edifici nou

Les obres de construcció del nou edifici avançaven més lentament del previst. Problemes en rebaixar el terreny per fer l'actual planta soterrani, problemes de subministrament de materials, fallida de l'empresa constructora, assignació a una nova empresa...

La manca d'una associació de famílies va fer que no es pogués fer més pressió. Tots sabem que el Departament d'Ensenyament és més sensible a les propostes de les famílies que del professorat.

Del projecte tan sols havíem vist la maqueta i els planells; però no se'ns va explicar ni demanar opinió.

Davant dels problemes que sorgien ens van dir de crear una "Comissió de seguiment de les obres". Em va venir a la memòria la frase que s'atribueix a Napoleó: *"Si vols solucionar un problema, nomena un responsable; si no ho vols, nomena una comissió"*.

Vam crear la comissió, però a cada suggeriment que fèiem rebíem, quasi sempre, la mateixa resposta: o era massa tard o era impossible de fer la modificació o ja complia la normativa.

Així va ser com no es va acceptar la proposta d'estudiar la viabilitat de baixar la planta d'educació infantil al primer pis, al mateix nivell del seu pati. També vam demanar unes escales més amplies; al mateix temps vam suggerir si es podien eixamplar les aules reduint, una mica, el passadís central, o fer més grans les tutories de cada planta, la resposta va ser sempre la mateixa: no constava als planells aprovats i es complia normativa tal com estava.

Va arribar un moment en què la comissió ens vam limitar a dir: "que bonic està quedant", això estalviava discussions que no portaven enlloc.

Un dia vaig veure un pintor fent mostres de color verd a la façana.

- Serà d'aquest color la façana?

Li vaig preguntar.

- No em parli de colors.... N'estic fins als... La setmana passada vaig fer cinc mostres i, quan l'arquitecte les va veure, va dir que no era cap d'elles, però no em va voler dir si les volia més clares o més fosques. Avui m'ha dit que vol el color de les fulles dels arbres... però les fulles no tenen un color sempre igual, depèn de l'hora del dia, de si fa sol o si hi ha núvols!!!... Estic...
- Sí, fins als... M'ho imagino.

Aquell dia vaig saber que la façana seria del color verd per integrar-se en el color dels arbres...em va quedar el dubte de si seria el color de la primavera o el de la tardor....

També vaig anar descobrint una quantitat de detalls que indicaven la cura que hi havia posat l'arquitecte en tots els detalls.

Inicialment, els arrambadors de les aules orientades al pati van ser de color blau, com el cel que es veia des d'elles, i de color verd, com les fulles, les de les orientades al carrer.

A la paret del pati, rodejant-lo a una certa alçada, hi ha una línia d'alumini, inicialment fou de color blau, com indicant la separació entre el pati i el cel.

I les tres casetes del pati? Vaig voler saber què eren. Eren els dos lavabos i un magatzem pels materials del pati. Em van cridar l'atenció les seves teulades. L'arquitecte em va explicar un secret. Era en homenatge al Xalet, casa Golferics, que s'havia recuperat com equipament pel barri feia pocs anys. Em va portar a un punt del pati des del qual es pot veure com coincideixen la inclinació d'una caseta i la de la teulada de Golferics.

També em va portar a un punt de pati per explicar-me:

- Aquí hi haurà una marca al terra que servirà per treballar el sistema mètric decimal. Hi haurà altres marques a les parets i una, a un balcó de dalt, que aniran indicant la distància de 10, 25, 50 i 100 metres. També he previst un gran rellotge de sol, a l'alçada de l'últim pis, que es veurà des del pati.

Malauradament, la manca de pressupost va impedir fer realitat aquests detalls.

Un dia vaig pujar al segon pis i vaig veure que desmuntaven el fals sostre del passadís que uns dies abans hi havien col·locat.

- ¿Què passa? Per què ho desmunteu?
- L'arquitecte.... Diu que la línia del mig ha de coincidir exactament amb aquella línia de rajoles de vidre de la paret de les tutories.

Una mostra més de la cura en els detalls, vaig pensar.

Els balcons de cada planta estaven dissenyats, principalment, per reduir la molèstia per l'entrada de sol a les aules. No havien de ser accessibles per l'alumnat però, finalment, es va fer una porta d'accés des de cada aula. Va ser un encert, ja que, posteriorment, va ser on vam instal·lar els horts de cada aula.

L'escola era de les primeres dissenyades segons la LOGSE, amb aules adaptades a alumnat petit de P3 i amb 6 cursos de primària. A l'EGB li restava poc temps de vida.

Tots érem conscients que l'espai i l'amplada de la façana condicionava molt què es podia fer i què no. Per complir amb les normes referents a la superfície total de pati, l'ajuntament va adquirir els patis d'interior d'illa de les cases del costat, és tot l'espai de pati que ens queda a mà esquerra quan s'hi surt.

El temps anava passant. El retard en la construcció va fer que el trasllat a la Zona Franca es mantingués durant el curs 94-95, amb l'excepció dels més petits. Amb la inauguració de l'escola Auró, producte de la fusió de les escoles Frausa-Roure del CEPEC, havien quedat lliures les seves antigues aules, a la primera planta d'unes galeries comercials, al carrer Urgell. El Departament va decidir que n'utilitzéssim

algunes, fins a la inauguració del nou edifici, com a aules provisionals d'educació infantil i estalviar així, als més menuts, els trasllats de cada dia.

Una darrera anècdota de la nostra estada a "l'exili". Me l'explica, amb aquestes paraules, una mare en un correu electrònic que m'ha enviat.

"Un dia, al voltant de les 11 del matí vaig rebre una trucada. Era de l'escola, comunicant-me que un dels meus fills (no record amb exactitud quin dels dos) no es trobava bé i tenia febre... us vaig dir per telèfon que anava a recollir-ho. A correu vaig sortir del treball i vaig buscar un taxi, quan li vaig dir l'adreça al taxista em va contestar que ell no m'hi portava, que allà els taxistes no hi entraven... Li vaig explicar la meva situació, li vaig dir que, si us plau, em portés i m'esperés fora perquè jo anava a recollir al meu fill/a i que es quedés prop del cole o que potser es podia entrar dins... jo no sabia... Gairebé em poso a plorar... L'home va acceptar i així ho vam fer... pel camí pensava quina irresponsabilitat la meua de deixar que els meus fills anessin al cole allà... Els meus sentiments van ser aquests, però em va passar l'angoixa en pensar que era una cosa passatgera i no vaig tornar a plantejar-me treure als nens del cole.."

Ho finalitzo amb l'afegit de la filla:

"Sí, ho recordo, era jo amb 13 anys! Em vaig posar a 39 de febre. Com us podeu imaginar nosaltres, com alumnes, vèiem com era el barri, però ens sentíem completament segurs entre els murs".

Ara és enginyera biomèdica.

I així anaven transcorrent els dies...

S'atansava la inauguració del nou edifici., però **aquest serà el tema del pròxim capítol.**

Si algú em vol fer arribar alguna anècdota o un record, pot fer-ho mitjançant un correu a:

jrossich@xtec.cat